

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215142
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116215142.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Benkovičovej a sudcov JUDr. Ľubice Bundzelovej a Mgr. Matúša Staríčka, v spore žalobcu Bytové družstvo so sídlom v Trnave, so sídlom Ludvika van Beethovena 26, Trnava, IČO: 00 175 480, zastúpený UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Mliekarenská 2, Bratislava, IČO: 36 662 291, proti žalovanému Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpený SEDLAČKO a PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 19C/199/2016-371 zo dňa 08.11.2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava, ako súd prvej inštancie, odvolaním napadnutým rozsudkom žalobu zamietol (I. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II. výrok).

Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 až 6, ods. 12, § 53a ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 488, § 489, § 494 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“), § 1 ods. 2 písm. a), § 2 písm. a), b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), § 24a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 8b ods. 1 veta prvá, ods. 3, § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a do 31.10.2018, ako aj od 1.11.2018) ďalej aj „ZoVB“), § 290, § 298 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby žalobcu. Nemal za sporné, že právny predchodca žalovaného (Dexia banka Slovensko a.s.) a žalobca (správca ako zákonný zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome v A., B. C., súp. č. XXXX) uzavreli zmluvu o termínovanom úvere (ďalej aj „zmluva“), pričom žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, vzniknutého tým, že žalovaný neoprávnene zvýšil úrokové rozpätie, a preto žalobca žiadal bezdôvodné obohatenie za obdobie po zvýšení úrokového rozpätia, ako rozdiel medzi sumou, ktorú vlastníci bytov žalovanému zaplatili po zvýšení úrokovej sadzby, a sumou ktorú by zaplatili na úrokoch bez zvýšenia. Vlastníci bytov uzatvorili so žalobcom zmluvu o výkone správy podľa § 8a ZoVB. Vzhľadom na charakter zmluvy o úvere uzavretej správcom z titulu jeho oprávnenia vyplývajúceho mu z § 8b ods. 1 ZoVB, ako aj zo zmluvy o výkone správy je nepochybné, že dlžníkmi zo zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov, pričom správca je ich zákonným zástupcom konajúci vo svojom mene a na účet vlastníkov. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je

založený spotrebiteľskou zmluvou, ktorú je potrebné posudzovať nielen podľa ustanovení OZ, ale aj podľa ustanovení ObZ. Na spotrebiteľskom postavení nič nemení ani skutočnosť, že za vlastníkov na základe zákonného splnomocnenia konal správca bytového domu, ktorý nebol subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu s bankou, ale jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov. Znenie bodu 5.5 zmluvy považoval za určité a zrozumiteľné a platne dojednané, keď z neho vyplýva oprávnenie žalovaného jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu (resp. úrokové rozpätie), ak dôjde k zmene miery rizika klienta, ktorá môže súvisieť so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta. Význam daných pojmov musel byť žalobcovi ako správcovi a zároveň podnikateľovi zrejмый, pričom prihliadol tiež na kontraktáciu, ktorá prebehla medzi dvoma právnickými osobami, z ktorých správca ako profesionál v danej oblasti má dostatok vedomostí na porozumenie obsahu zmluvných dojednaní. Preto si správca bol vedomý toho, že banka môže jednostranne zmeniť úrokové rozpätie, ktorej vedomosti zodpovedalo jazykové vyjadrenie ustanovenia, predchádzajúce rokovania banky a správcu o uzavretí zmluvy a následne aj akceptácia aplikácie daného ustanovenia, pričom banka pristúpila k zmene úrokového rozpätia - sadzba EURIBOR (predtým BRIBOR), ktorú neurčuje žalovaný, ale európska inštitúcia, a preto ustanovenie bodu 5.5 zmluvy možno aplikovať iba na zmenu úrokového rozpätia a nie na zmenu základnej sadzby. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere bol prokuristom správcu D. E. F., ktorý zmluvu podpísal (ako aj viaceré obdobné zmluvy). Ohľadne individuálneho dojednania danej zmluvy v súvislosti s tvrdením žalovaného, že k uzavretiu došlo po vzájomných rokovaniach a prostredníctvom zamestnanca žalovaného D. G. H. umožnil žalobcovi sa oboznámiť s obsahom zmluvy pred jej podpisom a pripomenovať ho, žalobca popieral iba to, že individuálne dojednanie neprebehlo ku konkrétnej zmluve (č. 06/088/10), preto nemal za sporné, že minimálne k prvým zmluvám v roku 2006 prebehol riadny kontrakčný proces, v rámci ktorého mal žalobca možnosť jednotlivé ustanovenia zmluvy pripomenovať. Dané konštatovanie potvrdzuje aj výpoveď D. E. F. na pojednávaní konanom dňa 09.07.2020 v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11C/33/2017. Uvedené nevyvracia ani zápisnica zo schôdze vlastníkov bytov zo dňa 10.06.2010, z ktorej je evidentné iba to, že vlastníci rozhodli o schválení úveru, dali súhlas správcovi na podanie žiadosti o poskytnutie úveru, a daný dôkaz nepreukazuje, že jednotlivé ustanovenia zmluvy boli dojednané individuálne. Okresný súd tiež poukázal na skutočnosť, že žalobca v žalobe ako dôvod neplatnosti bodu 5.5 zmluvy uviedol, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku a nie, že ide o neurčité ustanovenie a až počas konania tvrdil neurčitost' a neplatnosť daného dojednania, ktoré tvrdenia žalobcu si odporujú, keď v žalobe uvádzal neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorý záver predpokladá, že žalobca bol schopný pochopiť význam zmluvného dojednania už pri jeho koncipovaní, teda bolo zrejмый, že bod 5.5 zmluvy umožňovalo jednostranné zvýšenie úrokového rozpätia na základe vlastného uváženia žalovaného. Žalobcovi teda vychádzajúc z obsahu žaloby bol zrejмый význam daného dojednania a neskoršie spochybňovanie z hľadiska určitosti považoval okresný súd za účelové tvrdenie. Pokiaľ neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v bode 5.5 zmluvy žalobca odôvodňoval znením rozsudkov iných súdov v obdobných veciach, okresný súd poukázal na neaplikovateľnosť daných rozhodnutí, ktoré vychádzajú z iných skutkových okolností, navyše v uvedených konaniach nebola posudzovaná zmluva o termínovanom úvere uzavretá za účelom obnovy bytového domu a zmluvné podmienky neboli totožné. Preto nemohol dospieť k záveru, že znenie napadnutého ustanovenia je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a teda neplatné. Pokiaľ išlo o stanovisko NBS, nepovažoval ho pre súd za záväzné, navyše v stanovisku nie je vyjadrenie k bodu 5.5 zmluvy, ale iba k bodu 12.1.1.1 zmluvy, na základe ktorého však k zvýšeniu úrokového rozpätia neprišlo. Ohľadne vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky okresný súd poukázal na zákonnú výnimku, podľa ktorej nejde o neprijateľnú zmluvnú podmienku vtedy, ak ide o predmet plnenia alebo cenu plnenia (§ 53 ods. 2 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a v prípade zmluvy je úrok odplatom, teda ide o hlavný predmet plnenia, resp. cenu plnenia, zmluvná podmienka v bode 5.5 zmluvy sa týka predmetu plnenia a zo zákona je vylúčené jej určenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku. O neprijateľnú zmluvnú podmienku by nešlo ani v prípade jej posudzovania podľa aktuálneho znenia § 53 ods. 1 až 3 OZ, pretože ak sú zmluvné podmienky vyjadrené určito, zrozumiteľne a jasne, alebo ak boli individuálne dojednané, pričom za individuálne dojednané sa nepovažujú také, s ktorými sa mal možnosť spotrebiteľ oboznámiť pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Teda ak by v spotrebiteľskej zmluve bola obsiahnutá podmienka spôsobujúca značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, ale bola by individuálne dojednaná, nepôjde o neprijateľnú zmluvnú podmienku, pričom okresný súd poukázal na skutkové tvrdenia, ktoré boli medzi stranami nesporné, a to že prebehol riadny kontrakčný proces, nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej nemal veriteľ možnosť zasiahnuť, alebo správca ako odborne spôsobilá osoba ho ovplyvniť, preto k zmluvám z roku 2006, ku ktorým sa uskutočnil kontrakčný proces, považoval zmluvné dojednanie za individuálne dojednané aj pre

prípád v konaní sa týkajúcej zmluvy z roku 2010. Poukázal na možnosť správcu, ako odborne spôsobilej osoby ovplyvniť obsah zmluvy, znenie ktorej sa zhodovalo so zmluvami skôr uzavretými, čo nebolo dané jednostranným pôsobením banky, ale zhodnou vôľou veriteľa a správcu v procese kontraktácie, preto nemohlo ísť o formulárové zmluvy. Uzavrel teda individuálne dojednanie zmluvných podmienok, z ktorých dôvodov žiadnu z nich nepovažoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ustanovenie bodu 5.5 zmluvy umožňovalo zmenu úrokového rozpätia aj v prospech spotrebiteľa (možnosť znížiť, nielen zvýšiť), preto absentoval prvok značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Žalobca teda vedel o aplikácii bodu 5.5 zmluvy od začiatku, nepreukázal a ani netvrdil, že by po rokovaní so žalovaným daný postup namietal, čomu nasvedčujú aj rokovania medzi žalobcom a žalovaným ohľadne úrokového rozpätia v roku 2011, ktoré akceptoval a úvery boli ďalej splácané aj pri zvýšenom úroku. Žalobca ohľadne doručovania písomností týkajúcich sa zvýšenia úrokovej sadzby v žalobe neuvádzal, že by oznámenie o zmene úrokového rozpätia zo dňa 02.12.2011 mu nebolo doručené, keď v žalobe uvádzal doručenie daného oznámenia bez akéhokoľvek vysvetlenia, teda pôvodne vôbec nespochybňoval, že mu bolo oznámenie doručené, navyše ho priložil k žalobe. Následné tvrdenie žalobcu v priebehu sporu o nedoručení oznámenia považoval za účelové. K neurčitosti uvedeného oznámenia o zvýšení úrokovej sadzby okresnému súdu absentovali zákonné náležitosti neurčitosti oznámenia, keď podľa zmluvy postačovalo oznámenie samotnej zmeny bez stanovenia náležitostí oznámenia, pričom žalovaný odôvodnil použitie bodu 5.5 zmluvy zmenou ratingu klienta, nakoľko v rokoch 2008 až 2009 došlo k ekonomickej kríze, v dôsledku ktorej sa sprísnilo celosvetovo posudzovanie rizikovej váhy klientov bankového sektora a s účinnosťou od 01.01.2009 došlo k zániku sadzby BRIBOR a jej nahradeniu sadzbou EURIBOR, ktorá v rokoch 2006 až 2011 výrazne znížila svoju hodnotu, čím sa stala pôvodná dohodnutá úroková sadzba, vzhľadom na určený rating klienta neadekvátnou a neprímerane nízkou a tak došlo k zmene miery rizika klienta v dôsledku zmeny ratingu klienta a k naplneniu dôvodov jednostrannej zmeny úrokového rozpätia dojednaného v bode 5.5 zmluvy. V uvedenom smere poukázal na výpoveď svedka D. H. na pojednávaní konanom dňa 04.02.2020 v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11C/51/2017. Okresný súd teda uzavrel, že bod 5.5 zmluvy nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, predmetné dojednanie nie je neplatným právnym úkonom a teda nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, z ktorého dôvodu pre neexistenciu nároku žalobcu žalobu zamietol a za nadbytočné a nehospodárne považoval zaobranie sa námietkou premlčania vznesenou žalovaným.

O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že plne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok zmenil, alternatívne ho zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Podstatou odvolacích námietok žalobcu bolo nesprávne právne posúdenie veci, nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov, porušenie práva na spravodlivý proces a iná vada konania, majúca za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods. 1 písm. h), f), b) a d) CSP]. Z hľadiska nesprávneho právneho posúdenia veci vyčítal prvoinštančnému súdu nevykonanie právneho posúdenia neprijateľnej zmluvnej podmienky v čl. 5.5 zmluvy, resp. jej nesprávnu právnu kvalifikáciu, v dôsledku čoho zakladá zmätočnosť celého konania. Poukázal na § 53 ods. 4 písm. i), j) OZ, pričom článok 5.5 obsahuje obe špeciálne skutkové podstaty neprijateľných zmluvných podmienok v § 53 ods. 4 OZ, čo okresný súd vôbec nevyhodnotil, teda ide o špeciálne klauzuly neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktoré sú vždy neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ, i keby boli individuálne dojednané, nejedná sa o generálnu klauzulu neprijateľnej zmluvnej podmienky uvedenú v § 53 ods. 1 OZ. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia vytrhuje z kontextu všetky skutkové podstaty neprijateľných zmluvných podmienok, či už sa jedná o generálnu klauzulu alebo špeciálne klauzuly a následne ich spája do jednej neprijateľnej zmluvnej podmienky a následne pokračoval v právnom nezmysle, nakoľko posudzuje aj predmet plnenia, resp. ceny plnenia a značnú nerovnováhu ako pri generálnej neprijateľnej zmluvnej podmienke. Považoval za nesprávny právny záver okresného súdu, vyjadrený v odôvodnení rozhodnutia v bode 14 okresný súd nepochopil, že predmetom konania je neprijateľná zmluvná podmienka umožňujúca zmenu hlavného predmetu plnenia, resp. ceny plnenia a predmetom sporu nie je pôvodne dojednaný

hlavný predmet plnenia, resp. ceny plnenia, teda predmetom právneho posúdenia je zmenová klauzula obsiahnutá v čl. 5.5 s odkazom na § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ. Dojednanie čl. 5.5 zmluvy umožňuje banke jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu kedykoľvek automaticky bez dodatku na základe vlastného rozhodnutia, netransparentným a nejasným spôsobom. Článok 5.8 zmluvy umožňuje spotrebiteľom jedenkrát ročne a za poplatok určený v sadzobníku poplatkov požiadať banku o prehodnotenie miery rizika, o ktorom opätovne rozhoduje len banka, nie spotrebiteľa. Dané ustanovenie po formálnej aj materiálnej stránke spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorý nemôže sám jednostranne rozhodnúť o zmene, tak ako je to v prípade banky, ale musí banku požiadať, zaplatiť poplatok, len jedenkrát ročne, banka rozhoduje či vyhovie alebo nie a tiež má banka svojvoľu, rozhoduje na základe neexistujúcich pravidiel. Dané zmluvné podmienky sú nejasné a neprimerané a stavajú spotrebiteľa do nevýhodnejšej pozície oproti veriteľovi. Dôvody, ktoré sú formulované príliš široko a môžu byť zo strany banky uplatnené svojvoľne, teda predmetné zmluvné podmienky sú neprijateľné. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ zo dňa 23. apríla 2015 vo veci C-96/14. V rámci zmluvnej voľnosti si strany taktiež môžu dohodnúť ďalšie podmienky, za ktorých jedna alebo obe strany môžu zmeniť obsah zmluvy jednostranným úkonom. Akákoľvek jednostranná zmena musí mať základ buď v zákone alebo v zmluve. Základným kritériom posudzovania oprávnenosti nároku na vykonanie jednostrannej zmeny je prijateľnosť zmenovej klauzuly podľa § 53 OZ a ďalej tiež súlad s požiadavkami osobitných zákonných predpisov. Dôvod zmeny musí byť dostatočne transparentný a v zmluvnej podmienke výslovne uvedený. Okresný súd poprel účel a význam spotrebiteľského práva podľa § 54 ods. 1 OZ, ako i význam smerníc Európskeho parlamentu a Rady, ako aj judikatúry SD EÚ. Okresný súd nevykonal právne posúdenie neprijateľnej zmluvnej podmienky obsahujúcej v právoplatnom rozhodnutí súdov SR, na ktoré poukázal. Nevykonanie právnej kvalifikácie, resp. jej nesprávna právna kvalifikácia je základom zmätočnosti celého súdneho konania. Súd nevykonal žiadne posúdenie, či si plní dodávateľ zákonnú povinnosť v kontexte § 305 a § 306 CSP. V súvislosti s neprijateľnou zmluvnou podmienkou poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 spolu s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 124/2020-21 zo dňa 15.04.2020, v ktorom už súdy vyhlásili zmluvnú podmienku za neprijateľnú, i keď posudzovali článok 4.6 zmluvy o úvere, avšak jednoznačne prezentuje postoj vyšších súdnych autorít k pojmom „miera rizika klienta“ a „rating klienta“ vo vzťahu k žalovanému a jeho zmluvám. Tiež poukázal na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.09.2015 k bodu 4.6 zmluvy o poskytnutí úveru. Rozdiel zmluvných dojednaní bodu 5.5 sú v tom, že podľa daného dojednania je možné alternatívne meniť úrokovú sadzbu aj z dôvodu zmeny ratingu klienta stanoveného bankou, pričom na rozdiel od vyhláseného neplatného ustanovenia bodu 4.6 obsahuje ešte najurčitejšie a nezrozumiteľnejšie pojmy. Zmluva neobsahuje definíciu pojmov „miera rizika klienta“ a ani „zmena ratingu klienta“. Tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016 v súvislosti s posudzovaním bodu 4.6 zmluvy, ktorý vo vzťahu k bodu 5.5 zmluvy nemusí byť formalisticky totožný s odkazom na § 53a ods. 1 OZ. Napriek zákonnej povinnosti dodávateľa zdržať sa používania neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách, v prípade existencie súdneho rozhodnutia, túto okresný súd neskúmal a preklenul ju nezrozumiteľnou argumentáciou v bode 13 odôvodnenia rozsudku, keď svojvoľne konštatoval, že nie je možné aplikovať § 53a ods. 1 OZ z dôvodu neaplikovateľnosti daných rozsudkov kvôli iným skutkovým okolnostiam a sám si vytvoril vlastnú výnimku z OZ. Ďalej poukázal na skutkovo a obsahovo totožnú vec v súvislosti s rozsudkom Okresného súdu Piešťany č.k. 14C/21/2017-500 zo dňa 13.08.2020, ktorý určil, že ustanovenie bodu 5.5 zmluvy je neplatné. Okresný súd dospel k záveru, že takéto ustanovenie zmluvy pripúšťa rôzny výklad a umožňuje uplatniť svojvoľu žalovaného pri jednostrannej zmene úrokovej sadzby. Z takého dôvodu ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko je v rozpore s § 53 ods. 4 písm. i) OZ. Rozsudok Okresného súdu Piešťany bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020-684 zo dňa 24.11.2021. Okresný súd mal postupom podľa § 305 a § 306 CSP zistiť, kedy boli iné rozsudky obsahujúce neprijateľnú zmluvnú podmienku s rovnakým významom právoplatné a minimálne od toho dňa priznať mu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Tiež namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 53 ods. 2 OZ a nahradil zákonnú požiadavku individuálneho dojednania zmluvy so spotrebiteľmi, čo nemá oporu v § 53 ods. 2 OZ a je v rozpore s § 54 ods. 1 OZ. Nedostatok individuálneho dojednania spotrebiteľmi preklenul okresný súd cez priebeh kontraktáčného procesu medzi zamestnancami banky a zástupcom správcu, čo je neprípustné a nemá oporu v ustanoveniach OZ. Ani podpisom zmluvy o výkone správy si spotrebiteľ nemôže zhoršiť svoje postavenie. Spotrebiteľom sú bezpochyby jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov, nie správca a ak by platila hypotéza predostretá okresným súdom, na zbavenie sa spotrebiteľských záväzkov by postačilo zastúpenie spotrebiteľov zamestnancom banky pri dojednaní úveru, čo je absurdné. Okresný súd tiež nesprávne posúdil absolútnu neplatnosť neprijateľnej zmluvnej

podmienky podľa § 37 ods. 1 OZ a § 39 OZ, hoci neplatnosť posudzuje bez návrhu ex officio. Nesprávne právne posúdenie podľa § 37 ods. 1 OZ a nevykonanie právneho posúdenia podľa § 39 OZ malo vážny dopad na vady celého súdneho konania. Zarážajúce a tendenčné je vyjadrenie okresného súdu v bode 13 odôvodnenia o konštatovaní, že neskoršie spochybňovanie určitosti bodu 5.5 zmluvy považoval za účelové a nepochopiteľné, ak na dôvažok túto povinnosť má sám súd ex officio. Okresný súd chabo vysvetľuje zrozumiteľnosť a určitosť bodu 5.5 v bode 12 odôvodnenia, nezrozumiteľne a nevysvetliteľne vysvetľuje pojem „miera rizika klienta“ a „rating klienta“, ktorý mal byť správcovi známy, čo vyplynulo z jeho výpovede, ktorý záver považoval za absurdný a z výpovede svedka vyplýva pravý opak. Okresný súd necitoval celé znenie slovného spojenia podľa pravidiel stanovených NBS. Ak by sa okresný súd nezaoberal len jazykovým vyjadrením, ale aj významovým výkladom, dospel by k záveru, že pravidlá NBS týkajúce sa zmeny rizikovej váhy spotrebiteľa neexistovali ani v čase uzavretia zmluvy a ani dodnes. Okresný súd nevyložil obsah zmluvy spôsobom priaznivejším pre spotrebiteľa, hoci mu ako pomôcku predložili rozsudky iných súdov. Bod 5.5 s ohľadom jeho neurčitosti a nezrozumiteľnosti podľa § 37 ods. 1 OZ, vychádzal z výsluchu D. E. F. z iných súdnych konaní, ktorá výpoveď nemá žiaden vplyv na neurčitosť, resp. nezrozumiteľnosť predmetného článku. Tiež sa okresný súd nezaoberal rozporom so zákonom a s dobrými mravmi podľa § 39 OZ žalovaným predložených neprijateľných zmluvných podmienok a v rozpore s platnou legislatívou a judikatúrou SE EÚ postupoval pri rozhodovaní. Tiež nevykonal právne posúdenie bodu 5.5 a logicky nevysvetlil, prečo ho považoval za zrozumiteľný, teda ako si spotrebiteľia mohli vyložiť dané ustanovenie a či mali vedomosť v každom čase, v akom rozsahu je žalovaný ako banka oprávnený pristúpiť k zmene úrokového rozpätia a na základe akých podmienok. Naďalej považoval predmetný bod 5.5 za neplatný, už v čase jeho predloženia dodávateľom pre rozpor s platným zákonom. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v bode 8 odôvodnenia rozsudku konštatuje individuálne dojednanie zmluvy, čo potvrdil zástupca banky D. H. ako aj zástupca správcu D. F.. Napriek nepotrebnosti preukazovania individuálneho dojednania okresný súd sa neúčelne zaoberal dokazovaním individuálneho dojednania medzi správcou a žalovaným, pričom sa nezaoberal individuálnym dojednaním medzi spotrebiteľmi – vlastníkami bytov a žalovaným – bankou, ktorý medzistupeň zjavne opomenul a porušil § 53 ods. 2 OZ. Napriek tomu, že žalovaný nepredložil žiadny listinný dôkaz preukazujúci individuálne dojednanie zmluvy, okresný súd mal jej individuálne dojednanie za preukázané, čím vyslovene porušil § 53 ods. 3 OZ, dôkazné bremeno je podľa OZ nesené žalovaným, ktorý nepredložil žiadny dôkaz a okresný súd danú skutočnosť preklenul nejasným spôsobom cez iné zmluvy, u ktorých sám tvrdí bez opory vo vykonanom dokazovaní, že prebehol kontraktačný proces, pričom je evidentné, že žiadny vlastník – spotrebiteľ túto zmluvu pred podpisom nevidel a nemal o nej žiadnu informáciu. Tvrdenie D. H. ako bývalého zamestnanca banky je v súdnych konaniach rozdielne, s čím sa okresný súd nevysporiadal. Tiež sa nezaoberal listinným dôkazom mu predloženým, a to zápisnicami z pojednávania Okresného súdu Trnava vo veci sp. zn. 22Csp/86/2017, sp. zn. 11C/51/2017, sp. zn. 11C/25/2017, sp. zn. 11C/21/2017, sp. zn. 11Csp/134/2016. Keďže sa okresný súd neoboznámil s podstatnou časťou ním predloženým dôkazov a nevykonal v danom smere dokazovanie, dospel k nesprávnym skutkovým tvrdeniam nemajúcim oporu vo vykonanom dokazovaní. Okresný súd nevykonal dokazovanie listinami vôbec, nakoľko nepostrehol rozdiely uvedené v listinných dôkazoch, dokazovanie vykonanými výsluchmi trpí zásadnými vadami, pričom poukázal na výsluch D. H., podľa ktorého výsluch boli zmluvy v roku 2006 najjednoduchšie, neobsahovali možnosť zvýšenia úrokového rozpätia, keďže neobsahovali bod 5.5 zmluvy, prvé zmluvy z roku 2006 nemali určité body a teda na začiatku zmluvy neobsahovali daný bod 5.5, postupne sa sprísňovali, teda predmetný bod nemohol byť individuálne dojednaný medzi správcou a bankou, nakoľko v čase posudzovania prvých zmlúv ani neexistoval. Tiež poukázal na výpoveď daného svedka v tom, že boli minimálne tri varianty zmlúv. Ak by mal žalovaný dôkazy o pravidelnom zasielaní návrhov zmlúv e-mailovými správami, nebol by problém ich určite predložiť, ale daná komunikácia neprebíhala, teda nie je možné o tom predložiť listinné dôkazy. Tiež poukázal na výpoveď D. F., ktorý tvrdil, že zmluvy čítali zbežne, zmenu si nevšimol a nevedel o tom, že sa dá jednostranne navýšiť úrokové rozpätie žalovaným (zápisnica z pojednávania sp. zn. 11C/21/2017 zo dňa 28.07.2020). Vzhľadom na osobou D. F., ktorý pôsobil vo funkcii viac ako 25 rokov, nemožno predpokladať, že by zmluvy podrobne čítal, nakoľko si variantu zmlúv ani nevšimol. Daný svedok ani nevedel, že úrokové rozpätie bolo dojednané fixne, a že zmluva obsahuje rozhodcovskú doložku, teda zmluva nebola individuálne dojednaná a ak boli nejaké jednania ohľadom zmluvy, tak len ohľadom prvej zmluvy v roku 2006 bez právneho odborného posúdenia, pretože iná možnosť nebola a bytové domy chceli zatepovať. Aj vzhľadom na dlhoročný priateľský vzťah svedkov je preukázané, že ich svedecké výpovede sú tendenčné so snahou sa navzájom nepoškodiť, pričom výpoveď D. H. ako bývalého zamestnanca žalovaného je v rozpore s listinnými dôkazmi a so skutkovými tvrdeniami žalovaného.

Okresný súd tiež nesprávne, resp. vôbec nevyhodnotil zápisnicu zo schôdze konanej dňa 10.06.2010. Daná zápisnica vyvracia svedeckú výpoveď D. F. o riadnom priebehu kontraktáčného procesu a je evidentné, že vlastníkom nemohla byť predložená žiadna zmluva o úvere a individuálne dojednanie nie je vôbec preukázané zo strany žalovaného. Okresný súd nesprávne ustálil dôvody dôvodnosti použitia bodu 5.5 zmluvy v bode 14 odôvodnenia rozsudku, keďže neexistoval racionálny a zmluvne dojednaný dôvod na zvýšenie úrokového rozpätia a žalovaný bezdôvodne pristúpil k zvýšeniu za účelom dosiahnutia zisku na úkor spotrebiteľa. Poukázal na výpoveď D. H., ktorý uvádzal rôzne dôvody, resp. príčiny zmeny úrokového rozpätia, teda sám tápal v dôvodoch pre zvýšenie úrokového rozpätia. Dôvody zvýšenia úrokového rozpätia neboli na strane žalobcu, ale na strane žalovaného, neboli splnené zmluvné podmienky na zvýšenie úrokového rozpätia, pretože skutočné dôvody vysvetlil D. H. na výsluchu dňa 04.04.2020 v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/51/2017. Poukázal na stanovisko poskytnutého NBS, podľa ktorého jediným dôvodom pre zvýšenie úrokového rozpätia bolo prehodnotenie rizika klienta z dôvodu porušenia záväzkov zo zmlúv o úvere, čo nie je zmluvne dojednaný dôvod podľa bodu 5.5 zmluvy. Okresný súd však nevyhodnotil listinný dôkaz odpoveď NBS, ktorá svoj postoj jasne definovala v predchádzajúcich stanoviskách. Nesprávnym procesným postupom okresný súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keď neaplikoval správne § 53 ods. 2 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy a nezaoberal sa zákonnými predpokladmi individuálneho dojednania stanovenými zákonom. Okresný súd tvrdí, že nejde o formulárovú zmluvu, pričom už aj z predložených rozhodnutí je evidentné, že neprijateľná zmluvná podmienka v bode 5.5 sa používa celým zmluvným spektrom žalovaného, nielen v zmluvách o termínovanom úvere, ktoré sú predmetom sporu, ale aj v iných zmluvách, čo evidentne vyplýva z rozsudkov. Okresný súd pojmom kontraktáčny proces nahrádza individuálne dojednanie v súlade s § 53 ods. 2 OZ, pretože ak by nepoužíval pojem kontraktáčny proces, by bolo jeho odôvodnenie logicky neudržateľné. Tiež došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní, keď okresný súd nevykonal právne posúdenie veci vôbec a namiesto toho sa zaoberal výsluchmi, ktoré boli nadbytočné, a počas viac ako 6 rokov trvania sporu viedol procesnú obranu žalovaného, bezdôvodne akceptoval jeho nezmyselné procesné námietky a tak procesným postupom spôsobil inú vadu. Okresný súd nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného, pretože vlastnými úvahami a nad rámec vykonaných a navrhnutých dôkazov kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného a to najmä neúčinným popretím skutkových tvrdení žalovaných.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny potvrdiť. Považoval výhrady žalobcu v súvislosti s nesprávnym procesným postupom znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces za nedôvodné, keďže s námietkami žalobcu sa okresný súd v rozsudku dostatočne vysporiadal a tým, že žalobca s názorom okresného súdu nesúhlasí, nedošlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces alebo k inej procesnej vade. V súvislosti s namietaním porušenia princípu rovnosti zbraní mal za to, že prvoinštančný súd tento princíp neporušil, rozhodol na základe vykonaných dôkazov a právnej úpravy a obom stranám dal rovnaký priestor na navrhovanie dôkazov, dôkazy zákonným spôsobom vykonal a vo veci rozhodol. Rozhodnutie okresného súdu bolo prijaté výlučne na základe dôkazov navrhnutých stranami sporu. Listiny a svedecké výpovede, z ktorých pri rozhodnutí vychádzal, boli predložené, resp. navrhnuté stranami. K odvolacej námietke týkajúcej sa inej vady majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nesúhlasil ani s ňou, pretože okresný súd konzistentne a detailne posúdil všetky rozhodujúce skutočnosti, odôvodnil, prečo sa nezaoberal názormi Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, keďže spory sa týkali iného typu zmlúv o úvere a neobsahovali ustanovenie bodu 5.5 v prejednávanej zmluve a správne okresný súd poukázal na relevantnú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Trnave. Rovnako nemožno prihliadnuť na rozsudok Okresného súdu Piešťany č. k. 14C/21/2017-500 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020, v ktorej rozhodoval súd na základe inej skutkovej a dôkaznej situácie, odmietol sa zaoberať svedeckými výpoveďami svedkov D. F. a D. H., v dôsledku čoho žalovaný napadol rozsudok odvolacieho súdu dovolaním. V prípade, ak by ich súdy zohľadnili, dospeli by pravdepodobne k úplne rovnakým záverom ako sú vyjadrené v rozsudkoch Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoCsp/57/2021, 24Co/90/2020, 25Co/8/2021, 9Co/104/2020 a ďalších. Predmetom dokazovania a právneho posúdenia bolo iba to, či ustanovenie je určité a zrozumiteľné a či je ustanovenie neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Okresný súd uvedené skutočnosti správne posúdil a svoj názor dostatočne odôvodnil. Ak dospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bolo individuálne

dojednané (čo potvrdil svedok D. F., bývalý zamestnanec žalobcu), nie je daný základ nároku a teda nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie, keďže postupoval v súlade so zmluvou, preto okresný súd nemusel posudzovať ďalšie námietky strán. Ohľadne nesprávnych skutkových zistení ohľadne individuálneho dojednaní zmluvy o termínovanom úvere, nemajú tvrdenia žalobcu oporu v zistenom skutkovom stave, keďže bývalý zamestnanec správcu potvrdil, že ako ich zástupca mal možnosť zmluvu pripomenkovať, pripomenkoval ju jeho právnik a na obsahu zmluvy sa dohodli. Nepredloženie žalobcom vymienenej komunikácie o priebehu kontraktčného procesu neznamená, že nebola preukázaná. To či došlo počas kontraktácie k vzneseniu pripomienok a či boli akceptované, nebolo predmetom dokazovania. Preto považoval tvrdenia žalobcu k týmto záverom smerujúce za špekulatívne. Pre individuálnu dohodu stačí potvrdenie skutočnosti, že správca reálne zasiahol do zmluvných rokovaní, mohol ovplyvniť obsah zmluvy a daná možnosť bola potvrdená svedeckými výpoveďami. Vo vzťahu k obsahu výpovedí svedkov sa stotožnil s hodnotením súdu, ktorý posúdil všetky odpovede v sporoch, v ktorých boli svedkovia vypočúvaní, a to že výpovede svedkov neboli pri každom výsluchu rovnaké neznižuje ich relevantnosť, ale podporuje ich autenticitu. Svedkovia reagovali priamo a bezprostredne a neboli nikým pripravení a dohodnutí. Žalobca nedôvodne namieta, že okresný súd neskúmal určitost' a zrozumiteľnosť bodu 5.5 zmluvy, keď z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že námietku považoval okresný súd za relevantnú, preto vykonal dokazovanie zápisnicami o výsluchu svedkov F. a H., ktorí konali za strany pri podpise zmluvy. Svedkovia potvrdili, že správca ako zákonný zástupca vlastníkov mal možnosť zmluvu pripomenkovať a pýtať sa na jej obsah, a to, že ustanovenia v čase podpisu za určité nepovažoval. Súd teda nemal dôvod sám nahrádzať vôľu strán výkladom a skúmaním, či je alebo nie je ustanovenie určité, keď táto určitost' bola v čase podpisu zmluvy potvrdená samotnými zmluvnými stranami. Zápisnicou zo schôdze vlastníkov sa potvrdilo jeho tvrdenie, že spotrebiteľia nikdy do obsahu zmluvy nezasahovali, schvaľovali iba typ a základné parametre úveru a je irelevantné, či zmluva bola určitá a zrozumiteľná pre vlastníkov, keď rozhodujúca bola určitost' správcovi ako ich zástupcovi. Okresný súd odmietol argumentáciu žalobcu na prihliadnutie na rozhodnutia v iných sporoch, nakoľko bod 5.5 zmluvy bol odlišný a k uzavretiu zmluvy došlo za iných okolností. Žalobca nerozlišuje, že bod 4.6 zmluvy bol dohodnutý v zmluve o úvere na bývanie, uzavretej medzi fyzickými osobami – spotrebiteľmi, ktorí neboli zastúpení správcom, pričom zastúpenie kvalifikovaným subjektom vytvára podstatné rozdiely pri okolnostiach uzavretia spornej zmluvy a súd nemohol skúmať, ako by obsah zmluvy interpretoval neskúsený spotrebiteľ, ale by ho vykladal skúsený a odborne spôsobilý správca, teda profesionál. Pri rokovaniach reálne absentovala slabšia strana a aj ZoSÚ kategóriu dlžníkov chráni v menšom rozsahu, keďže ochranu spotrebiteľov v kontraktčnom procese má zabezpečiť odborne spôsobilý správca. Navyše bod 4.6 a 5.5 úverových zmlúv žalobca v podanom odvolaní neoznačil v nich rozdiely, z ktorých vyplýva, že nejde o rovnaké ustanovenia, rozdiel je napr. v dôvode zmeny úrokovej sadzby a preto uvedené rozhodnutia nemožno aplikovať. Žalobca sa domáha predloženia dôkazov, ktoré neexistujú a to údajnú e-mailovú komunikáciu jeho právneho predchodcu z roku 2006 až 2010, ktorú nebol povinný archivovať a sám predložil zápisnicu zo schôdze vlastníkov bytov, ktorá verifikuje práve jeho tvrdenie o nevedomosti o texte zmluvy vlastníkami bytov. Okresný súd riadne preskúmal všetky predložené listiny a skutkové tvrdenia a ak našiel ďalšie dôvody nad rámec jeho argumentácie, nemožno to považovať za vadu rozhodnutia a svojvôľu súdu, ktorý musí pri dokazovaní postupovať na základe princípu voľného hodnotenia dôkazov. Rovnako považoval za správny záver okresného súdu o nevzhliadnutí neprijateľnej zmluvnej podmienky v bode 5.5 zmluvy ani podľa právnej úpravy platnej v čase jej uzavretia, pričom právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv nemožno hodnotiť podľa doslovného znenia konkrétneho ustanovenia, ale ako celkovú úpravu obsiahnutú v § 52 až § 54 OZ, ktorý danú problematiku upravoval odlišne od aktuálnej úpravy. Nevyplýva z nej možnosť považovať ustanovenie o dohodnutej zmene úrokovej sadzby v zmluve za neprijateľnú zmluvnú podmienku, keď zmluva vrátane neprijateľnej podmienky bola individuálne dojednaná a preto nemožno prihliadnuť ani na rozhodnutie o tom, že bod 5.5 bol vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku v rozsudku Okresného súdu Piešťany sp. zn. 14C/21/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020, kde sa taká skutočnosť nepreukázala. Nesúhlasil ani s argumentom žalobcu, že ak sa dohodnutá podmienka týka jednostrannej možnosti zmeny ceny plnenia, netýka sa uvedenej problematiky, ktorý záver považoval za nesprávny a nedostatočne vysvetlený. Za nesprávne považoval tvrdenie žalobcu, že sporné dojednanie v zmluve má byť neprijateľné bez ďalšieho a súd nemal posudzovať, či bolo dojednanie individuálne dojednané, keď žalobca sa domnieva, že ide o podmienku uvedenú v tzv. „grey liste“, ktorá je vždy neprijateľná. Táto interpretácia právnej normy je nesprávna a nemá oporu ani v eurokomnformnom výklade. V prípade individuálneho dojednaní je irelevantné, či spadá do výpočtu neprijateľných zmluvných podmienok podľa § 53 ods. 4 OZ. Individuálne dojednané ustanovenie môže byť v zmysle generálneho pravidla § 53 ods. 1 OZ nikdy posúdené ako neprijateľná zmluvná

podmienka. Tento záver vyplýva aj z článku 3 ods. 1 smernice 93/13/EHS. Príloha č. 1 smernice obsahuje indikatívny zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé. Pokiaľ šlo o námietku žalobcu, že sa sporné zmluvné ustanovenie netýka hlavného predmetu alebo ceny plnenia a umožňuje mu jednostrannú zmenu, nevidí v tom značnú nerovnováhu medzi účastníkmi zmluvného vzťahu a poukázal na bod 14. odôvodnenia rozsudku, keď zmenu úrokového rozpätia bolo možné uskutočniť aj v prospech spotrebiteľa, teda chýba prvok tzv. značnej nerovnováhy. Za nesprávny považoval záver žalobcu o aplikácii § 53 ods. 4 písm. j) OZ, keďže predmetom sporu nie je zmena úrokovej sadzby, tá je sčasti determinovaná indexom, na ktorý vplýva vývoj indexu EURIBOR, ktorý nie je žalovaným určovaný, ale ECB, preto treba aplikovať § 53 ods. 16 písm. a) OZ, v zmysle ktorého sa § 53 ods. 4 písm. j) OZ nepoužije na spotrebiteľskú zmluvu, ktorej predmetom je obchod s finančnými nástrojmi a inými produktmi alebo službami, kde je cena závislá od pohybu kurzov a indexov na regulovanom trhu alebo od trhovej sadzby, na ktoré dodávateľ nemá vplyv. Správne okresný súd konštatoval, že žalobca nepreukázal v spore samotnú výšku úrokovej sadzby po zvýšení úrokového rozpätia, ale jeho tvrdenia sa týkali iba výšky úrokového rozpätia. Ohľadne posúdenia rovnakého dojednaní ako neprijateľnej zmluvnej podmienky poukázal, že nejde o rovnakú situáciu ako bola posudzovaná súdmi v rozsudku Najvyššieho súdu SR či Ústavného súdu SR, keďže bod 5.5 zmluvy, nebol vyhlásený za neprijateľnú zmluvnú podmienku, navyše jediným správcom, ktorý požaduje vydanie bezdôvodného obohatenia na jeho základe, je správca. Okresný súd správne deklaroval v súvislosti s rozporom so zisteniami NBS, že ide o irelevantné skutočnosti, keďže záver NBS nie je pre súd záväzný a nemá pre spor relevanciu. V spore sa tiež preukázalo, že bod 5.5 zmluvy nie je neprijateľnou podmienkou s poukazom na § 53 ods. 1 až 3 OZ, išlo o ustanovenie individuálne dojednané a aj to, že k zvýšeniu úrokovej sadzby došlo pre zmenu ratingu klienta (ako bolo medzi stranami dohodnuté). V čase uzavretia zmluvy aj v čase zvýšenia úrokovej sadzby ho správca považoval za určité a zrozumiteľné. Preukázalo sa však, že vlastníci bytov do kontraktačného procesu nevstupovali, preto je argumentácia ohľadom ich vzťahu k spornému ustanoveniu irelevantná. Navyše sa preukázala vedomosť žalobcu o oprávnenosti zvýšenia úrokového rozpätia a akceptovaní ho.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody [§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP], preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia v rozsahu vymedzenom odvolaním dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 CSP).

Predmetom sporu nárok žalobcu (pred zmenou subjektov: jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v A. I. B. C., v bytovom dome súpisné č. XXXX) na vydanie od žalovaného bezdôvodného obohatenia za obdobie od 20.12.2011 do 31.01.2020, po pripustenej zmene žaloby (č.l. 212) vo výške 18.072,01 Eur, s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 11.112,77 Eur od 27.06.2016 do zaplatenia, s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 6.959,24 Eur odo dňa po doručení návrhu na zmenu žaloby žalovanému, ako i určenia, že čl. 5.5 zmluvy o termínovanom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, na základe vzťahu založeného zmluvou o termínovanom úvere č. 06/088/10 uzavretej dňa 20.08.2010 medzi Dexia bankou Slovensko, a.s., ako veriteľom a Bytovým družstvom so sídlom v Trnave, ako zástupcom dlžníkov a spotrebiteľov - vlastníkov bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome, v dôsledku podľa žalobcu nedôvodného zvýšenia úrokovej sadzby na základe čl. 5.5 predmetnej zmluvy z 2% na 2,5 %.

Žalobca vymedzil odvolacie dôvody § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP tak, ako boli konkretizované v podanom odvolaní. Základnou právnou otázkou vo veci bolo, či ust. čl. 5.5 zmluvy (v znení: Banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene jej finančných nákladov alebo k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie výšky finančných nákladov a zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi) je určité a zrozumiteľné alebo je daný dôvod jeho absolútnej neplatnosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ, či toto ustanovenie je v rozpore so zákonom alebo dobrými mravmi, alebo je neplatné v zmysle § 39 OZ a či toto ustanovenie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa ustanovení § 53 OZ.

Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, keď prvoinštančný súd vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie dôvodnosti nároku, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť, nezistil ani naplnenie ďalších odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom.

Ako prvý právny záver vo veci prvoinštančný súd vyslovil, že v prípade zmluvy o úvere, úrok je odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov, je teda hlavným predmetom plnenia, resp. cenou plnenia a keďže zmluvná podmienka uvedená v bode 5.5. zmluvy sa týka predmetu plnenia, resp. ceny plnenia, je zo zákona (§ 53 ods. 1 OZ) vylúčené jej určenie za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Odvolateľ k tomuto záveru namietal, že predmetom sporu nie je pôvodne dojednaný predmet plnenia, resp. cena plnenia v zmysle § 53 ods. 2 OZ. Zmluvná podmienka čl. 5.5 sa týka jednostrannej zmeny predmetu plnenia alebo ceny plnenia dodávateľom, je teda len zmenová klauzula.

Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranej ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 OZ, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 písm. i) tohto ustanovenia za neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu uvedeného v zmluve.

Podľa § 53 ods. 4 písm. j) za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.

V zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka o zmluve o úvere, najmä § 502, úrok z úveru predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi peniaze, je to zmluvne dojednaná cena úveru, odplata za poskytnutý úver. Aj podľa rozsudku NS SR sp. zn. 5Cdo 42/2020 úrok je cena peňazí.

S poukazom na uvedené odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že išlo o predmet plnenia, v dôsledku čoho v zmysle § 53 ods. 1 OZ, vo všeobecnej rovine, najmä vo vzťahu k jeho výške, neprichádza do úvahy jeho posudzovanie ako prípadnej neprijateľnej zmluvnej podmienky, včítane dojednaní o akýchkoľvek zmenách úroku.

Špeciálne ust. § 53 ods. 4 písm. i) OZ (síce nepoužitú aj prvoinštančným súdom), ale za neprijateľnú zmluvnú podmienku označuje ustanovenie zmluvy, ktoré umožňuje dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve a podľa písm. j) za neprijateľné podmienky sa považujú ustanovenia, ktoré dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia, pod čo spadá aj zvýšenie úrokovej sadzby. Z týchto hľadísk by potom bolo možné preskúmať neprijateľnosť zmluvnej podmienky v bode 5.5 zmluvy. Podmienkou ale je, aby táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná (§ 53 ods. 1 veta druhá OZ), čo v danom prípade nebolo splnené. Ak prvoinštančný súd dospel k záveru, že predmetná zmluva resp. zmluvná podmienka v čl. 5.5 bola individuálne dojednaná, nebol dôvod vykonávať právne posúdenie veci podľa § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ, ako sa toho domáha odvolateľ.

Pokiaľ odvolateľ namietal, že sa jedná o špeciálne klauzuly neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle § 53 ods. 4 písm. i) a j) OZ, ktoré sú vždy neplatné v zmysle § 53 ods. 5 OZ, i keby boli individuálne dojednané, s týmto právnym názorom sa odvolací súd nestotožňuje.

Zo znenia cit. § 53 ods. 1 OZ je zrejmé, že zákonodarca zaviedol pre individuálne zmluvné dojednaná výnimku z testu neprijateľnosti v generálnej klauzule zakotvanej v § 53 ods. 1 OZ. Vecný rozsah prieskumu neprijateľnosti zmluvných podmienok je tak obmedzený len na štandardné zmluvné dojednaná a nepodliehajú mu tie zmluvné podmienky, ktoré boli individuálne dojednané a to i vtedy, ak by sa jednalo o zmluvné podmienky taxatívne vymenované v § 53 ods. 4 OZ. Tento záver vyplýva aj z čl. 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Podľa tohto ustanovenia základnou všeobecnou podmienkou pre posudzovanie nekalosti zmluvnej podmienky je, aby nebola individuálne dohodnutá.

V súvislosti s individuálnym dojednaním zmluvy, že nebola individuálne dojednaná so spotrebiteľmi, čo nemožno nahradiť možnosťou tretej osoby (správcu) na základe zmluvy o výkone správy oboznámiť sa so zmluvnými podmienkami, odvolací súd sa ani s touto argumentáciou odvolateľa nestotožňuje, pričom poukazuje na závery súdu prvej inštancie, najmä v bode 10 odôvodnenia preskúmaného rozsudku, s ktorými sa stotožňuje.

V zmysle § 8b ods. 1 zák. č. 182/1993 ZoVB správca je povinný vykonávať správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a na ich účet a je oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom.

S poukazom na vyššie citované ustanovenie správca vykonáva správu bytového domu sám v mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov, jedná sa teda o priame zastúpenie, z ktorého práva a povinnosti vznikajú priamo zastúpenému. Preto ak kontraktačný proces v danom prípade bol vedený správcem z titulu jeho oprávnenia vyplývajúceho z cit. ust. § 8b ods. 1 ZoVB ako zákonný zástupca spotrebiteľov, je tým naplnená požiadavka individuálneho dojednaní zmluvy so spotrebiteľmi. Správca

totiž konal samostatne v mene vlastníkov a na ich účet. Oboznámenie vlastníkov správcom o obsahu návrhu zmluvy o úvere je potom vnútornou otázkou ich vzájomného vzťahu, dojednania a zvyklostí, bez vplyvu na kompetenciu správcu navonok konať v mene a na účet vlastníkov samostatne. Správca v tomto procese nie je tretou osobou, ale priamym zákonným zástupcom spotrebiteľov.

Z uvedeného potom vyplýva záver, že v danom prípade jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome, v kontraktáčnom procese v súlade so zákonom zastúpení svojím zákonným zástupcom - správcom, ktorý konal v ich mene a na ich účet, ako spotrebiteľia mali potom oboznámiť sa pred podpisom zmluvy so zmluvnými ustanoveniami a zároveň mali možnosť ovplyvniť ich obsah (§ 53 ods. 2 OZ).

V tejto súvislosti žalobca namietal aj to, že súd nesprávne, resp. vôbec nevyhodnotil listinný dôkaz - zápisnicu z členskej schôdze bytovky v A., C. XXXX zo dňa 10.06.2010, z ktorej má vyplývať, že žalobcovia neboli prítomní pri individuálnom dojednaní, nevedeli a neboli informovaní o konkrétnych podmienkach úveru.

Prvoinštančný súd sa s týmto listinným dôkazom správne vysporiadal v bode 10 odôvodnenia rozsudku, keď uviedol, že individuálne dojednanie zmluvy, ktoré postačuje so správcom, nevyvracia ani predmetná zápisnica, z ktorej vyplýva, že vlastníci bytov rozhodli o schválení úveru, dali správcovi súhlas na podanie žiadosti o poskytnutie úveru a nespochybňuje to individuálnosť dojednania zmluvných podmienok.

Individuálne dojednanie spotrebiteľskej zmluvy správcom ako zákonným zástupcom vlastníkov bytov a nebytových priestorov napĺňa požiadavku individuálneho dojednania zmluvy so spotrebiteľmi a to bez ohľadu na to, či správca konajúci v mene a na účet vlastníkov týchto v priebehu kontraktáčného procesu, o obsahu zmluvy a jej zmluvných podmienkach pred jej podpisom informoval, prípadne ich inak do kontraktáčného procesu zainteresoval.

Žalobca s poukazom na ust. § 53a ods. 1, 53d OZ a § 4 ods. 10 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, v tejto súvislosti namietal, že súd neprihliadal na iné poukázané súdne rozhodnutia riešiace obdobnú problematiku, pričom odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019, spolu so súvisiacim uznesením ÚS SR sp. zn. II.ÚS 124/2020 zo dňa 15.04.2020 (v ktorom spore rozhodol Okresný súd Žilina rozsudkom pod sp. zn. 14C/295/2014 zo dňa 24.09.2015, ktorým určil, že obdobný bod 4.6 zmluvy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorý bol potvrdený Krajským súdom Žilina sp. zn. 11Co/471/2015 zo dňa 28.06.2016).

Odvolací súd poukazuje na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 51/2020 z 09.06.2020, podľa ktorého ak nejde o analógiu v skutkovom stave, teda o typovo skutkovú podobu, aplikácia skorších rozhodnutí nie je namieste.

Preto žalobcom poukázané rozhodnutia sú na prejednávanej vec neaplikovateľné, lebo vychádzajú z iných skutkových okolností, keď v uvedených konaniach bol posudzovaný iný typ úverového produktu a to zmluva o hypotekárnom úvere (a v prejednávanej veci zmluva o termínovanom úvere), v ktorej ako dlžníci vystupovali fyzické osoby bez zastúpenia (v prejednávanej veci zastúpení kvalifikovaným správcom) a znenie bodov 4.6 a 5.5 nebolo totožné, lebo je v nich inak definovaná zmena miery rizika klienta.

Odvolací súd ale považuje za podstatné, že v danom prípade dovolací súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6Cdo 127/2017 riešil výlučne štyri špecifické právne otázky nastolené dovolateľom a to otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov v prípade žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve po zániku záväzkovo právneho vzťahu, otázku preukazovania

naliehavého právneho záujmu na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v prípade individuálnych spotrebiteľských sporov, otázku možnosti vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve uzavretej pred účinnosťou zákona č. 568/2007 Z.z. a napokon štvrtú otázku, či je možné priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. bez toho, aby v konaní bola preukázaná existencia a výška ujmy a bez toho, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy. Dovolací súd o podanom dovolaní rozhodol tak, že ho ako nedôvodné zamietol. Nadväzne Ústavný súd SR v rozhodnutí III.ÚS 124/2020 rozhodoval o sťažnosti smerujúcej proti predmetnému rozsudku Najvyššieho súdu SR, ktorú odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedeného je zrejmé, že ani Najvyšší súd SR a ani Ústavný súd SR sa v danej veci nezaoberali, ani nezaujímali stanovisko k otázke neprijateľnosti zmluvného dojednaní tzv. zmenovej klauzuly v bode 4.6 úverovej zmluvy. Závery rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 6Cdo 127/2017 a ani nadväzne Ústavného súdu SR vo veci III.ÚS 124/2020, sú preto pre danú vec bez výpovednej hodnoty.

Pokiaľ žalobca poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/90/2020 zo dňa 28.04.2021, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Piešťany č. k. 14C/21/2017 zo dňa 13.08.2020, ktorým bolo žalobe žalobcu voči žalovanému v obdobnej veci vyhovené, je potrebné uviesť, že v danej veci súd rozhodoval na základe inej skutkovej a dôkaznej situácie, keď žalovaný individuálne dojednanie predmetnej zmluvnej podmienky netvrdil včas, preto na jeho neskoršie tvrdenia prvoinštančný súd neprihliadal s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania a vychádzal zo záveru, že bod 5.5 úverovej zmluvy nebol individuálne dojednaný a zároveň žalobca závery prvoinštančného súdu o neurčitosti čl. 5.5 zmluvy s následkom jeho neprijateľnosti a neplatnosti nenamietal, preto ani neboli predmetom odvolacieho prieskumu.

Odvolaciemu súdu sú ale známe iné rozhodnutia Krajského súdu v Trnave (napríklad rozsudok sp. zn. 25Co/8/2021, sp. zn. 23CoCsP/57/2021, sp. zn. 9Co/104/2020, sp. zn. 24CoCsp/22/2022, sp. zn. 24CoCsp/26/2022 a ďalšie) v konaniach vedených medzi tými istými stranami v obdobných sporoch, ktorými odvolací súd potvrdil rozsudky prvoinštančných súdov, ktorými bola zamietnutá žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu údajného nedôvodného zvýšenia úrokového rozpätia, s poukazom na totožný čl. 5.5 zmluvy.

Pokiaľ ide o právne posúdenie absolútnej neplatnosti čl. 5.5 zmluvy v zmysle § 37 ods. 1 OZ (pre nezrozumiteľnosť a neurčitosť) a § 39 OZ (pre rozpor so zákonom a dobrými mravmi), odvolací súd sa zhoduje s názorom odvolateľa ohľadne interpretačného pravidla, že ust. § 54 ods. 2 OZ ako lex specialis, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší (obdobne aj § 266 ods. 5 ObZ). V zmysle § 54 ods. 2 OZ, ak práva a povinnosti zmluvných strán nie sú jednoznačne formulované, použije sa výklad, ktorý bude na prospech spotrebiteľa. Ak napriek použitiu interpretačného pravidla nie je možné odstrániť neurčitosť, právny úkon je neplatný (§ 37 ods. 1 OZ).

Podľa bodu 5.5 predmetnej zmluvy banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene jej finančných nákladov alebo k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených NBS. Pre posúdenie výšky finančných nákladov a zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokového sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu písomne v primeranej lehote oznámi klientovi.

Odvolací súd dospel zhodne ako prvoinštančný k záveru, že predmetná zmluva v uvedenom bode 5.5 nie je neplatná pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť v zmysle § 37 ods. 1 OZ, pričom v podrobnostiach odkazuje na závery súdu prvej inštancie obsiahnuté najmä v bode 12, 13 odôvodnenia, s ktorými sa

stotožňuje. Podmienky zmeny úrokovej sadzby sú podľa čl. 5.5 dostatočne zrozumiteľné a jednoznačné, nepripúšťajúce iný pre spotrebiteľa priaznivejší výklad, preto nebol priestor pre použitie interpretačného pravidla podľa § 54 ods. 2 OZ. Riadenie rizika banky je komplexnou, zložitou, odbornou činnosťou banky, ktorá nie je presne špecifikovaná ani v opatrení NBS, keď jednotlivé postupy prijímajú banky v súlade so zákonom č. 483/2001 Z.z. o bankách, najmä jeho § 27. Nie je dobre možné v zmluve presne špecifikovať pojem miera rizika klienta, riziko je vyhodnocované priebežne podľa interných pravidiel banky vypracovaných v zmysle príslušných právnych predpisov, ktoré podliehajú dohľadu NBS, a preto nie je možné dospieť k záveru, že predmetné ustanovenie je neplatné z dôvodu jeho neurčitosti či netransparentnosti. Zmluvné ustanovenie o zvýšení úrokového rozpätia nemôže napred obsahovať presné pravidlá pre zmenu ratingu, keďže tieto priebežne vyhodnocuje banka na základe podmienok na bankovom trhu a jeho podrobný výpočet nie je možné vopred definovať, najmä ak ide o dlhodobější zmluvu. Je preto nevyhnutná čiastočná všeobecnosť ustanovenia

Odvolací súd nezistil rozpor daného dojednania ani s dobrými mravmi v zmysle § 39 OZ, na ktorý odvolateľ vo všeobecnej rovine odkazuje a prvoinštančný súd sa mu osobitne nevenoval (§ 387 ods. 3 CSP).

V zmysle ust. § 39 OZ (prvoinštančným súdom síce nepoužité, avšak vzhľadom na pre rozhodnutie nerozhodujúce - § 382 CSP) neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Dobré mravy možno definovať ako základné všeobecne uznávané v spoločnosti panujúce morálne zásady ohľadne vzťahov a konania medzi ľuďmi. NS SR pod R 5/2009 definoval dobré mravy ako obvyklé, poctivé a spravodlivé správanie..., ktoré zodpovedá základným v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám. Právny úkon, ktorý v zmysle cit. ust. § 39 OZ nie je dovolený, je absolútne neplatný a to od počiatku ex tunc, teda spätne od uzavretia zmluvy, pričom na absolútnu neplatnosť musí súd prihliadať z úradnej povinnosti ex officio. Platnosť právneho úkonu sa pritom posudzuje so zreteľom na okolnosti v okamihu, keď k právnemu úkonu došlo. Plnenie z neplatného právneho úkonu je bezdôvodným obohatením (§ 451 OZ), ktoré sa musí vydať (§ 457 OZ).

Pri posúdení textu citovaného ustanovenia 5.5 zmluvy cez prizmu vyššie uvedených teoretických východísk odvolací súd žiadnu nemorálnosť čl. 5.5 zmluvy, teda jeho rozpor s dobrými mravmi nezistil, keď nezistil čím by predmetné dojednanie mohlo narušovať základné morálne spoločenské zásady. Absencia niektorých okolností pre uplatnenie predmetného ustanovenia, ako na to poukazuje žalobca, by zakladala neurčitosť alebo nezrozumiteľnosť predmetného právneho úkonu, nie však jeho rozpor s dobrými mravmi. Ustanovenie ani jednostranne nezvýhodňuje banku na úkor spotrebiteľov, keďže umožňuje zvýšenie i zníženie úrokovej sadzby. Ani možnosť jednostranného zvýšenia úrokovej sadzby bankou zakotvená v predmetnom ustanovení, sama osebe nezakladá rozpor s dobrými mravmi. Sám zákon totiž jednostrannú zmenu zmluvných podmienok za splnenia zákonom stanovených podmienok, pripúšťa [§ 53 ods. 4 písm. i) v spojení ods. 15 OZ].

Pokiaľ odvolateľ v tejto súvislosti poukazuje na neplatnosť predmetného dojednania pre rozpor neprijateľnej podmienky so zákonom v zmysle § 39 OZ, sám neuvádza pre aký rozpor, s ktorým konkrétnym ustanovením zákona, by toto zmluvné dojednanie čl. 5.5 malo byť absolútne neplatné. Odvolací súd pritom takýto rozpor nezistil.

K odvolaciemu dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam [§ 365 ods. 1 písm. f) CSP)]. K individuálnemu dojednaniu zmluvy medzi spotrebiteľmi a bankou, ako bolo uvedené vyššie, závery súdu prvej inštancie o individuálnom dojednaní čl. 5.5 zmluvy (ods. 12 odôvodnenia) sú pre posúdenie veci irelevantné a v danej veci naň nebolo možné prihliadať. Preto odvolacou námietkou, že prvoinštančný súd dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu o individuálnom dojednaní zmluvy, vzhľadom na princíp hospodárnosti súdneho konania (čl.

17 CSP), sa nebolo dôvodné zaoberať. K vyhodnoteniu zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov, táto odvolacia námietka, rovnako ako predchádzajúca, súvisí s otázkou individuálneho dojednaní danej zmluvy, ktorá je pre túto vec ako bolo uvedené vyššie irelevantná. Bolo by preto nedôvodné a nehospodárne sa s ňou vysporiadať.

Žalobca tiež namietal použitie bodu 5.5 zmluvy s tým, že neexistoval racionálny a zmluvne dojednaný dôvod na zvýšenie úrokového rozpätia a žalovaný pristúpil bezdôvodne a svojvoľne k jeho zvýšeniu.

Odvolačiaci súd sa opäť stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie odôvodnenými v bode 12 preskúmaného rozsudku, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

Odvolačiteľ tiež namietal, že súd nevyhodnotil listinný dôkaz - odpoveď NBS zo dňa 05.10.2021, v ktorom sa vyjadrila k totožnému čl. 5.5 zmluvy. Prvoinštančný súd sa v bode 11 odôvodnenia vyjadril k stanovisku NBS, ktoré nie je pre súd záväzné, s ktorým odvolací súd súhlasí.

K odvolacím dôvodom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP) a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP).

Princíp rovnosti zbraní, ktorého porušenie odvolateľ namieta, je zakotvený v čl. 6 CSP ako princíp rovnosti sporových strán, podľa ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem prípadu, ak si povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán. V procesnoprávnej rovine strany sporu majú navzájom rovnocenné postavenie, rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možností uplatňovania prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v medziach stanovených CSP. Súd pri svojom procesnom postupe musí každej zo sporových strán umožniť v rovnakej miere realizovať jej procesné oprávnenia.

Po oboznámení sa s vecou odvolací súd nezistil žiaden procesný postup prvoinštančného súdu, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu uvedeného princípu rovnosti sporových strán. Naopak prvoinštančný súd postupoval v súlade s ustanoveniami CSP a žiadnym svojím procesným postupom princíp rovnosti zbraní neporušil. Zo skutočnosti, že žalobca pred súdom prvej inštancie nebol úspešný, nemožno vyvodiť, že súd v rozpore s princípom rovnosti sporových strán rozhodol v prospech žalovaného.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu o nevykonaní a nezaoberaní sa okresným súdom so žalobcom predloženými dôkazmi a nepostrehnutím rozdielov v nich odvolací súd dodáva, že prvoinštančný súd v bode 4 odôvodnenia vymenoval, ktoré dôkazy, včítane zápisníc z pojednávania súdu predložili obe strany. V bode 10 rozsudku okresný súd poukázal na výpoveď D. F. v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/33/2017, ktorý ako dôkaz bol predložený v spore žalovaným s tým, že obe sa vyjadrili, aby sa výsluch svedkov D. F. a D. H. nevykonala a zároveň strany vyjadrili súhlas s tým, aby sa vychádzalo z predložených ďalších zápisníc, teda aj žalobcom. V rozpore s tým odvolateľ tvrdí, že žalovaný nepreložil žiadny dôkaz týkajúci sa individuálneho dojednaní, čo je v rozpore s obsahom spisu. Nie je preto pravdivé tvrdenie žalobcu odvolateľa, že súd sa nezaoberal predloženými listinnými dôkazmi a to vymenovanými zápisnicami z pojednávania pred Okresným súdom Trnava, keďže podľa bodu 4 odôvodnenia prvoinštančný súd vychádzal zo zápisníc z pojednávania vo veci sp. zn. 11C/21/2017 zo dňa 28.07.2020, vo veci 11C/51/2017 zo dňa 04.02.2020 aj 04.08.2020 a ďalších. Je pravdou, že prvoinštančný súd sa v odôvodnení rozhodnutia podrobne nevenoval všetkým žalobcom poukázaným zápisnicami z pojednávania v iných sporoch vedených Okresným súdom Trnava (vymenovaných v bode 4 odôvodnenia rozsudku), čo ale neznamená, že sa okresný súd s ich obsahom neoboznámil. Dôkaz

týmito listinami bol ale vykonaný postupom v zmysle § 204 CSP, keďže dotknuté listiny boli stranám doručené a listiny, resp. ich obsah neboli protistranou spochybnené, čo skonštatoval prvoinštančný súd v zápisnici z pojednávania zo dňa 08.11.2021 (č. I. 337). To, že okresný súd v rámci svojich skutkových záverov nevyznamenáva žalobcom poukázané zápisnice z pojednávania znamená, že nič relevantné pre vec z nich nevyplývalo, a že súd z nich nevyvodil konkrétne skutkové závery. Pokiaľ okresný súd podrobne v rozsudku nerozoberal jednotlivé zápisnice obsahujúce výpovede svedkov a údajne nepostrehol rozdiely v listinných dôkazoch neznamená, že okresný súd nevykonával riadne dokazovanie a posúdenie jednotlivých dôkazov jednotlivo ako aj vo vzájomnej súvislosti, keď práve v bode 10 odôvodnenia rozoberal jeden z dôkazov a uviedol svoje dôvody podstatné pre rozhodnutie.

Ani skutočnosť, že procesný postup súdu nezodpovedal predstávam a vôli žalobcu, nezakladá porušenie princípu rovnosti zbraní. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v porušení princípu rovnosti zbraní nemôže byť v tom, že by sa nedôvodne zaoberal individuálnym dojednaním zmluvy. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd hľadal argumentáciu v prospech žalovaného. Súd je viazaný len skutkovým vymedzením v žalobe a právna kvalifikácia a právne posúdenie veci je povinnosťou súdu a nie je pritom viazaný ani odkázaný na názory strán. Porušením princípu rovnosti zbraní by nemohol byť ani podľa odvolateľa nesprávny názor súdu prvej inštancie, že ide o formulárovú zmluvu. S poukazom na odôvodnenie prvoinštančného rozsudku neobstoja námietka odvolateľa, že súd sa nezaoberal predmetom konania, teda neplatnosťou čl. 5.5, a že nevykonával právne posúdenie veci. Odvolací súd nezistil, že by prvoinštančný súd sám viedol procesnú obranu žalovaného a bezdôvodne akceptoval všetky jej procesné námietky, čo odvolateľ ani bližšie nešpecifikoval. Odvolací súd ani nezistil, že by prvoinštančný súd neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného, a že by vlastnými úvahami, nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov, kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného (čo takisto odvolateľ bližšie nešpecifikoval). Prvoinštančný súd v konaní a pri rozhodovaní neporušil § 191 ods. 1 CSP a ani základné princípy CSP zakotvené v čl. 15 ods. 1. Odvolací súd teda nezistil žiaden taký postup súdu prvej inštancie, ktorým by mal porušiť princíp rovnosti sporových strán zakotvený v čl. 6 CSP.

Preto žalobcom uplatnený odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP teda nebol naplnený.

Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán sporu (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalobcu zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Vzhľadom na vyššie uvedené zdôvodnenie, v spojení s odôvodnením rozsudku prvoinštančným súdom, odvolací súd napokon dospel k záveru, že ani jeden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom nebol naplnený, resp. pokiaľ by aj bola odvolacia argumentácia sčasti dôvodná, nemalo to dopad na správnosť samotného rozhodnutia vo veci.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku ako vecne správny, vrátane závislého a vecne správneho II. výroku o náhrade trov prvoinštančného konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V predmetnom prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trnave, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).